FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (första avdelningen)

den 11 september 2007 *

I mål T-35/06,

Honig-Verband eV, Hamburg (Tyskland), företrädd av advokaterna M. Hagenmeyer och T. Teufer,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F. Erlbacher och B. Doherty, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1854/2005 av den 14 november 2005 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 när det gäller upptagandet av ett namn i ”Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar” (Miel de Provence (SGB)) (EUT L 297, s. 3),

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas och V. Ciucă,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153) fastställs de gemensamma reglerna för skydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar på vissa jordbruksprodukter och livsmedel.

2 I artikel 2.2 b i förordning nr 2081/92 definieras geografisk beteckning som namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en

jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området.

3 För att en jordbruksprodukt eller ett livsmedel skall kunna få en skyddad ursprungsbeteckning (PDO) eller en skyddad geografisk beteckning (PGI) [*] måste produkten eller livsmedlet uppfylla de krav som uppställs i förordning nr 2081/92 och i synnerhet överensstämma med den produktspecifikation som definieras i artikel 4 i förordningen. Genom registreringen erhåller beteckningen det skydd som anges i artiklarna 13 och 14 i förordning nr 2081/92. [* I överensstämmelse med terminologin i bland annat förordningarna nr 2400/96 och 510/2006 (se punkterna 7 och 8) används nedan förkortningarna SUB respektive SGB. *Övers. anm.*]

4 I artiklarna 5–7 i förordning nr 2081/92 föreskrivs ett registreringsförfarande som gör det möjligt för varje grupp, definierad som en sammanslutning av producenter och/eller förädlare som arbetar med samma jordbruksprodukt och på vissa villkor fysiska eller juridiska personer, att inge en ansökan om registrering av en SUB eller SGB på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som denne själv producerar eller förädlar på ett avgränsat geografiskt område till den medlemsstat där ifrågavarande geografiska område är beläget. Medlemsstaten skall kontrollera att ansökan är motiverad och tillställa kommissionen ansökan inklusive den produktspecifikation som avses i artikel 4 (artikel 5.5 i förordning nr 2081/92).

5 Enligt artikel 6.1 i förordning nr 2081/92 skall kommissionen inom sex månader genom en formell granskning kontrollera att registreringsansökan innehåller alla de uppgifter som föreskrivs i artikel 4. Om kommissionen finner att namnet uppfyller kraven på att vara skyddsberättigat, skall den i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra diverse upplysningar om ifrågavarande sökande och produkt (artikel 6.2 i förordning nr 2081/92). Om ingen invändning framställs

till kommissionen i enlighet med artikel 7 i förordning nr 2081/92 skall namnet införas i ett register, ”Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar”, som kommissionen skall föra (artikel 6.3 i förordning nr 2081/92). De namn som införts i registret skall därefter offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (artikel 6. 4 i förordning nr 2081/92).

6 Artikel 7 i förordning nr 2081/92, i ändrad lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 535/97 av den 17 mars 1997 (EGT L 83, s. 3), har följande lydelse:

”1. Inom sex månader efter det offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* som avses i artikel 6.2, har varje medlemsstat rätt att framställa invändning mot registreringen.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall se till att alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse tillåts ta del av ansökningen. Därutöver kan varje medlemsstat i enlighet med vad som eljest gäller i medlemsstaten i fråga bereda även andra parter med ett lagligen berört intresse åtkomst till ansökningen.

3. Varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person får framställa invändning mot den begärda registreringen genom att inge en vederbörligen underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i de[n] medlemsstat där han bor eller verkar. Denna myndighet skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att pröva invändningen inom den fastställda tidsfristen.

4. En invändning skall upptas till behandling endast i något av följande fall:

— Invändningen visar att överträdelse skett av de villkor som avses i artikel 2.

— Invändningen visar att den föreslagna registreringen skulle äventyra överlevnaden för ett identiskt eller snarlikt namn eller varumärke eller för produkter som lagligen marknadsförs vid den tidpunkt då denna förordning offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

— Invändningen visar att det namn som registreringsansök[an] avser är av generisk beskaffenhet.

5. När en invändning enligt punkt 4 är sådan att den skall tas upp till behandling, skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att inom tre månader söka förlikning i enlighet med sina egna förfaranden. Därefter skall förfaras på endera av följande sätt:

a) Om förlikning har träffats, skall medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen om alla de faktorer som gjorde förlikningen möjlig jämte om sökandens och invändarens yttranden. När ingen ändring gjorts av de uppgifter som kommissionen har erhållit enligt artikel 5, skall kommissionen gå vidare i enlighet med artikel 6.4. Om någon ändring har gjorts skall kommissionen på nytt inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 7.

b) Om ingen förlikning har träffats, skall kommissionen fatta beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15, med beaktande av traditionell skälig

praxis och av den faktiska risken för förväxling. Om kommissionen beslutar att fullfölja registreringsförfarandet, skall den genomföra offentliggörande i enlighet med artikel 6.4."

7 Kommissionens förordning (EG) nr 2400/96 av den 17 december 1996 om upptagandet av vissa namn i "Register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" som föreskrivs i förordning nr 2081/92 (EGT L 327, s. 11, ändrad vid flera tillfällen) innehåller en bilaga med skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar i överensstämmelse med artikel 6.3 i förordning nr 2081/92.

8 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1854/2005 av den 14 november 2005 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 2400/96 (EUT L 297, s. 3, nedan kallad den ifrågasatta förordningen) registrerades "Miel de Provence" som SGB.

Bakgrund till tvisten

9 Sökanden är en sammanslutning vars medlemmar producerar och saluför honung. Sökandens medlemmar har under flera decennier salufört olika honungsblandningar med beteckningen "Honig aus der Provence" (honung från Provence).

10 Kommissionen offentliggjorde den 30 oktober 2003, i enlighet med artikel 6.2 i förordning nr 2081/92, de franska myndigheternas ansökan om registrering av namnet "Miel de Provence" (EUT C 261, s. 4). Denna ansökan baserade sig, i enlighet med artikel 4 i förordning nr 2081/92, på en produktspecifikation som uteslöt bland annat solros.

11 I en skrivelse av den 29 mars 2004 riktad till Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (det förbundsstatliga jordbruks- och livsmedelsverket), som är den behöriga tyska myndigheten, motsatte sig sökanden en registrering av beteckningen ”Miel de Provence”.

12 Förbundsrepubliken Tyskland framställde på grundval av denna skrivelse en invändning mot registreringen i enlighet med artikel 7.1 i förordning nr 2081/92 i en skrivelse av den 22 april 2004 riktad till kommissionen.

13 I en skrivelse av den 11 januari 2005 underrättade kommissionen de tyska myndigheterna om att invändningen kunde tas upp till behandling och anmodade dem att kontakta de franska myndigheterna.

14 Den behöriga franska myndigheten, det vill säga Ministère de l’Agriculture, de l’Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité (ministeriet för jordbruk, livsmedel, fiske och landsbygd) tog i sin skrivelse av den 16 mars 2005 ställning till de tyska myndigheternas invändning och vidhöll ansökan om registrering.

15 Genom skrivelse av den 2 maj 2005 riktade sökanden ett yttrande över nämnda skrivelse av den 16 mars 2005 till den behöriga tyska myndigheten. Skrivelsen av den 2 maj 2005 överlämnades av de tyska myndigheterna till kommissionen den 24 maj 2005 i syfte att bistå den vid beslutsfattandet.

16 Den 14 november 2005 antog kommissionen den ifrågasatta förordningen genom vilken beteckningen ”Miel de Provence (SGB)” infördes i bilagan till förordning nr 2400/96. Den ifrågasatta förordningen offentliggjordes den 15 november 2005 i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Förfarande och parternas yrkanden

17 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 januari 2006 har sökanden väckt denna talan.

18 Genom särskild handling som registrerades på förstainstansrättens kansli den 24 april 2006 framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder i enlighet med artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler.

19 Sökanden inkom med ett skriftligt yttrande den 16 juni 2006 i syfte att bemöta invändningen.

20 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla invändningen om rättegångshinder,

— ogiltigförklara den ifrågasatta förordningen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

22 Enligt artikel 114 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Det anges i punkt 3 i samma artikel att återstoden av förfarandet avseende begäran skall vara muntligt, om inte rätten bestämmer annat. Förstainstansrätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar och beslutar att avgöra begäran utan att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

23 Kommissionen har hävdat att talan inte kan tas upp till sakprövning därför att den ifrågasatta förordningen är en rättsakt med allmän räckvidd. Vidare befinner sig sökanden i sin egenskap av yrkessammanslutning inte i en situation som skiljer sig från den som andra personer befinner sig i. Slutligen kan sökanden enligt kommissionen inte göra gällande att det saknas effektivt rättsligt skydd.

24 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att de förordningar genom vilka kommissionen skyddar geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar i enlighet med grundförordningen, i förevarande mål förordning nr 2081/92, är rättsakter med allmän räckvidd i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Den äger tillämpning på objektivt fastställda situationer och ger rättsverkningar i förhållande till abstrakt angivna kategorier personer (förstainstansrättens beslut av den 9 november 1999 i mål T-114/99, CSR Pampryl mot kommissionen, REG 1999, s. II-3331, nedan kallat beslutet i målet CSR Pampryl, punkterna 42 och 43, av den 30 januari 2001 i mål T-215/00, La Conqueste mot kommissionen, REG 2001, s. II-181, nedan kallat beslutet i målet La Conqueste, punkt 33, och av den 6 juli 2004 i mål T-307/02, Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. II-2097, punkt 55).

25 Kommissionen har även hävdat att en yrkessammanslutning som har bildats för att tillvarata och företräda medlemmarnas intressen endast kan väcka ogiltighetstalan i tre typer av situationer. Sökanden har endast åberopat två av dessa situationer, nämligen den situation där sammanslutningen genom en rättsregel uttryckligen tillerkänns en rad processuella befogenheter och den situation där sammanslutningen företräder intressen som företag har vilka själva kan väcka talan.

26 Kommissionen har för det första hävdat att enligt den fasta rättspraxis som nämns ovan i punkt 24 tillerkänns inte enskilda några processuella garantier genom förordning nr 2081/92 och detsamma gäller följaktligen yrkessammanslutningar. Det föreskrivs endast i artikel 7 i förordning nr 2081/92 att en medlemsstat kan framställa en invändning, och sökandens inlagor kan således inte utgöra en sådan invändning även om den berörda tyska myndigheten åberopade dessa och sökanden riktade dem direkt till kommissionen.

27 Kommissionen har för det andra anfört att sökandens medlemmar inte heller har någon talerätt. Deras situation skiljer sig inte från den situation som andra producenter eller distributörer av honung inom gemenskapen och i tredje land befinner

sig i, vilka har salufört sina produkter med den aktuella beteckningen (”Miel de Provence”) och som inte heller har rätt att använda nämnda beteckning som hädanefter är skyddad genom registreringen.

28 Kommissionen har slutligen hävdat att sökanden omöjligen kan ifrågasätta att talan inte kan tas upp till sakprövning med argumentet att det krävs ett verksamt rättsligt skydd. Enligt domstolens fasta rättspraxis sedan domen av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen (REG 1963, s. 197; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181), vilken fastställdes genom dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6677), kan en talan om ogiltigförklaring av en förordning endast tas upp till sakprövning om det har visats att sökanden äger ett personligt intresse.

29 Sökanden anser sig vara direkt och personligen berörd av den ifrågasatta förordningen.

30 Sökanden har för det första gjort gällande att sammanslutningen i egenskap av initiativtagare till och förhandlingspart i invändnings- och förlikningsförfarandet var direkt delaktig i registreringsförfarandet av beteckningen ”Miel de Provence”, och den omständigheten att sammanslutningen således varit delaktig i antagandet av denna gemenskapsrättsakt utgör ett bevis för dess personliga intresse.

31 Sökanden har härvidlag anfört att dess direkta delaktighet i beslutsprocessen i förevarande mål framgår av det sätt på vilket invändningsförfarandet rent konkret förlöpte. Sökanden har understrukit att invändningen mot registreringen av beteckningen ”Miel de Provence” inte framställdes av Förbundsrepubliken Tyskland, utan av sökanden själv, och det faktum att det tyska förbundsministeriet överlämnade nämnda invändning till kommissionen utgjorde en ren formalitet. Det var endast till följd av sökandens agerande som förlikningsförfarandet inleddes och sökanden anser att detta är tillräckligt för att tillerkänna sammanslutningen talerätt (domstolens dom av den 20 mars 1985 i mål 264/82, Timex mot kommissionen och rådet, REG 1985,

s. 849, svensk specialutgåva, volym 8, s. 117, och av den 28 januari 1986 i mål 169/84, Cofaz mot kommissionen, REG 1986, s. 391, svensk specialutgåva, volym 8, s. 421). Sökanden anser sig vara exklusiv förhandlingspart vad beträffar den framställda invändningen och har gjort gällande att det av skäl 5 i den ifrågasatta förordningen framgår att invändningen delgavs kommissionen av de tyska myndigheterna.

32 Sökanden anser sig för det andra vara personligen berörd av den ifrågasatta förordningen på grund av åsidosättandet av de processuella garantier som sökanden tillerkänns genom artikel 7.3 i förordning nr 2081/92. Sökanden har inledningsvis anfört att sammanslutningen genom nämnda artikel gavs en egen processuell rättighet att framställa en invändning oberoende av medlemsstaternas speciella rätt att invända mot en registrering och att sökanden har utövat denna rättighet. Enligt sökanden föreskrevs det i förfarandereglerna i förordning nr 2081/92 att det måste finnas ett organisatoriskt stöd från de behöriga nationella myndigheternas sida för att en fysisk eller juridisk person skall kunna utöva sin rätt att framställa en invändning. Sökanden har även framhållit att denna rätt att själv göra en invändning har preciserats och understrukits genom de ändringar som gjorts genom rådets förordning (EG) nr 510/2006 av den 20 mars 2006 om skydd av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EUT L 93, s. 12), vilken har ersatt förordning nr 2081/92.

33 Sökanden har tillagt att kommissionen i skäl 8 i den ifrågasatta förordningen angav att registreringsbeslutet grundade sig på att det inte hade bevisats att de tyska producenterna verkligen är berörda i ekonomiskt hänseende. Härav följer att sökanden har processuella rättigheter som inte har iakttagits i förevarande mål.

34 Sökanden har slutligen bestritt kommissionens tolkning av rättspraxis angående artikel 7 i förordning nr 2081/92. Dessa rättsliga avgöranden står inte i strid med sökandens argumentering. Detta mål skiljer sig nämligen från besluten i de ovannämnda målen Conqueste och Alpenhain Camembert-Werk m.fl. mot kommissionen, samt från förstainstansrättens beslut av den 13 december 2005 i mål T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort mot kommissionen (REG 2005, s. II-5337).

35 Sökanden har för det andra hävdat att de anslutna producenter vars intressen sammanslutningen företräder är personligen berörda och att de därför äger talerätt.

36 Sökanden har härvidlag gjort gällande att dess medlemmar befinner sig i en särskild situation i och med att konsekvenserna av att beteckningen ”Miel de Provence” registrerats direkt påverkar deras ekonomiska ställning. Härigenom särskiljs de anslutna producenterna från alla potentiellt berörda företag eftersom de har salufört sina produkter i Tyskland sedan mer än fem år med beteckningen ”Honig aus der Provence” (honung från Provence).

37 Sökanden anser för det fjärde att den ifrågasatta förordningen genom sitt innehåll motsvarar ett beslut som fattats med avseende på sökanden. Den ifrågasatta förordningen utgör nämligen även ett beslut genom vilket dess invändning ogillas och vilket följaktligen särskiljer sökanden.

38 Sökanden har för det femte gjort gällande att sammanslutningen är personligen berörd med avseende på principen om ett effektivt rättsligt skydd. Sammanslutningen har hävdat att den inte hade möjlighet att erhålla ett svar på en tolkningsfråga utan att åsidosätta den ifrågasatta förordningen. Enligt sökanden finns det inte heller något ändamålsenligt nationellt rättsmedel.

Förstainstansrättens bedömning

39 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG är frågan huruvida en talan om ogiltigförklaring av en förordning som har väckts av en fysisk eller juridisk person kan tas upp till sakprövning villkorad av att den ifrågasatta förordningen i realiteten är ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Enligt fast rättspraxis står kriteriet för

att skilja mellan en förordning och ett beslut att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän räckvidd eller ej (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har allmän räckvidd om den äger tillämpning på objektivt fastställda situationer och om den ger rättsverkningar i förhållande till abstrakt angivna personer (förstainstansrättens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609, punkt 55).

40 I förevarande mål tillförsäkras genom den ifrågasatta förordningen beteckningen ”Miel de Provence” det skydd för geografiska beteckningar som föreskrivs i förordning nr 2081/92. I artikel 2.2 b i förordningen definieras geografisk beteckning som namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land, och som besitter viss kvalitet, har visst anseende eller äger viss annan egenskap som kan hänföras till detta geografiska ursprung och som framställs, bearbetas och bereds i det ifrågavarande geografiska området.

41 Det skydd som registreringen ger består i att användningen av beteckningen ”Miel de Provence” förbehålls tillverkare vars produkter uppfyller de geografiska och kvalitativa krav som ställs i produktspecifikationen vid tillverkning av Miel de Provence. Såsom kommissionen med rätta har framhållit tillerkänns genom den ifrågasatta förordningen, som långtifrån riktar sig till bestämda aktörer såsom sökanden, alla företag vars produkter lever upp till de föreskrivna geografiska och kvalitativa kraven rätten att saluföra dem med ovannämnda beteckning, en rätt som förvägras alla dem vilkas produkter inte uppfyller dessa villkor, som är desamma för alla företag. Den ifrågasatta förordningen är tillämplig på såväl alla tillverkare av ”Miel de Provence” som har laglig rätt att använda denna beteckning som på producenter – nuvarande och kommande (i förekommande fall vid utgången av den övergångsperiod som

anges i artikel 13.2 i förordning nr 2081/92) – som inte har tillstånd att använda nämnda beteckning. Den avser inte endast medlemsstaternas producenter utan har även rättsverkningar för ett antal okända tillverkare i tredje land som i dag eller i framtiden önskar exportera ”Miel de Provence” till gemenskapen.

42 Den ifrågasatta förordningen är således en rättsakt med allmän räckvidd i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för allmänt och abstrakt angivna personkategorier (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 1998, s. II-3533, punkt 51, av den 26 mars 1999 i mål T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR och Confiserie du Tech mot kommissionen, REG 1999, s. II-913, punkterna 27–29, och i målet CSR Pampryl, punkterna 42 och 43).

43 Det är emellertid inte uteslutet att en bestämmelse, som genom sin art och sin räckvidd är normativ eftersom den är generellt tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer kan beröra vissa av dem personligen. Detta är fallet om rättsakten i fråga angår en bestämd fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorníu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, svensk specialutgåva, volym 10, s. 141, punkterna 19 och 20, och domarna i de ovannämnda målen Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 36, och Weber mot kommissionen, punkt 56).

44 Sökanden har i förevarande mål framfört fem argument till stöd för att sammanslutningen är särskild till sin karaktär, men dessa argument gör det varken möjligt att urskilja en egenskap som är utmärkande för den eller en faktisk situation som särskiljer den från andra berörda ekonomiska aktörer.

45 Vad gäller sökandens argument angående de processuella rättigheterna är det lämpligt att först erinra om att varken utarbetandet av normativa rättsakter eller de normativa rättsakterna själva i deras egenskap av åtgärder med allmän räckvidd kräver att berörda personer deltar, eftersom deras intressen anses företrädda av de politiska instanser som föranleds att anta dessa rättsakter (besluten i de ovannämnda målen Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 60, CRS Pampryl, punkt 50, och La Conqueste, punkt 42). I avsaknad av processuella rättigheter med uttryckliga garantier skulle det följaktligen strida mot ordalydelsen och andan i artikel 230 EG i fördraget om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär efter det att han hade deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (besluten i de ovannämnda målen Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 68, CRS Pampryl, punkt 50, och La Conqueste, punkt 42).

46 Frågan huruvida denna talan kan tas upp till sakprövning skall således bedömas enbart med avseende på de processuella garantier som specifikt tillerkänns enskilda genom förordning nr 2081/92 (se, för ett liknande resonemang, beslutet i målet CRS Pampryl, punkt 51).

47 I motsats till vad sökanden har påstått är det emellertid uteslutande medlemsstaterna som inom ramen för det i förordningen föreskrivna invändningsförfarandet ansvarar för de processuella garantier som tillerkänns enskilda, och dessa garantier kan inte åberopas gentemot kommissionen.

48 I artikel 7.1 i förordning nr 2081/92 tillerkänns således enbart medlemsstaterna rätten att till kommissionen framställa en invändning mot registreringen. Även om varje lagligen berörd fysisk eller juridisk person enligt ordalydelsen i artikel 7.3 får framställa en invändning mot den planerade registreringen måste en vederbörligen underbyggd skrivelse inges till den behöriga myndighet där personen bor eller har sin verksamhet. Det föreligger inte någon skyldighet enligt denna bestämmelse för den berörda medlemsstaten att vidarebefordra invändningen till kommissionen, utan den behöver endast vidta de åtgärder som är nödvändiga för att ”pröva invändningen” inom den fastställda tidsfristen (beslutet i målet La Conqueste, punkt 45.

Det anges visserligen i trettonde skälet i förordning nr 2081/92 att ”[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs i en medlemsstat möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar”. Delgivningen till kommissionen sker dock ”via medlemsstaten”. Det finns inte någon bestämmelse i förordning nr 2081/92 enligt vilken kommissionen kan beakta en invändning som delges den av någon annan än en medlemsstat. När en invändning skall tas upp till behandling i den mening som avses i artikel 7.4 i förordning nr 2081/92 föreskrivs det slutligen i artikel 7.5 att kommissionen skall uppmana de berörda medlemsstaterna att söka förlikning utan att det på något sätt anges att enskilda kan intervenera (beslutet i målet La Conqueste, punkt 45).

49 Sökanden kan således inte med giltig verkan hävda att det uttryckligen nämns i skäl 5 i den ifrågasatta förordningen att de tyska myndigheterna vidarebefordrade invändningen och på så sätt försöka bevisa att kommissionen betraktade sökanden som exklusiv förhandlingspart. Såsom har betonats i föregående punkt är det inte tillåtet för kommissionen att beakta en invändning som härrör från en enskild. Det är enbart medlemsstaternas invändningar som kan tas upp till behandling. I skäl 5 i den ifrågasatta förordningen beskrivs således endast det invändningsförfarande som har fastställts i förordning nr 2081/92 och det är därmed inte möjligt att sökanden i detta skäl skulle tillerkännas en processuell rättighet.

50 Sökanden har gjort gällande att den rättspraxis som kommissionen åberopar avser en annan situation än den som är aktuell i förevarande mål. Det måste slås fast att artikel 7 i förordning nr 2081/92, på vilken sökanden har grundat sin talan, är föremål för tolkning i denna rättspraxis och att argumentet därför inte kan godtas.

51 Vad gäller sökandens argument angående förordning nr 510/2006 i dess ändrade lydelse, bör det understrykas att nämnda förordning inte är tillämplig i förevarande mål och att det följaktligen inte är möjligt att dra några slutsatser av den i syfte att lösa denna tvist. Förordning nr 510/2006 skulle i vart fall också kunna tolkas så, att den utesluter att det existerar någon sådan garanti i det system som inrättats genom förordning nr 2081/92.

52 Det bör tilläggas att bestämmelserna i artikel 7 i förordning nr 2081/92, angående enskildas rätt att framställa invändningar, på ett grundläggande sätt avviker från de mycket specifika bestämmelser som finns på området för dumpning och subventioner enligt vilka vissa ekonomiska aktörer ges en särskild roll i det gemenskapsrättsliga förfarande som leder till att det införs en antidumpningstull eller utjämningstull (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 4 oktober 1983 i mål 191/82, Fediol mot kommissionen, REG 1983, s. 2913; svensk specialutgåva, volym 7, s. 275, punkterna 16 och 25). Sökanden har hänvisat till domen i det ovannämnda målet Timex, i vilken en talan togs upp till sakprövning, som hade väckts av en klagande på området för antidumpning, med anledning av de rättigheter som klagandena beviljades genom grundförordningen, den aktiva roll som denne klagande hade spelat i den förberedande dumpningsundersökningen och det faktum att den antidumpningstull som hade införts grundade sig på nämnda klagandes särskilda situation. Sökanden har även åberopat domen i det ovannämnda målet Cofaz, som gällde processuella garantier som tillerkänts klagandebolagen tack vare vilka de hade rätt att begära av kommissionen att den skulle slå fast att det skett en överträdelse av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om statligt stöd. Ingen av dessa domar är följaktligen relevant i förevarande mål.

53 Det följer av vad som ovan anförts att det i förordning nr 2081/92 inte har fastställts särskilda processuella garantier på gemenskapsnivå till förmån för enskilda (beslutet i målet CRS Pampryl, punkt 55) och att sökanden således inte kan åberopa dessa processuella garantier.

54 Sökanden kan inte heller med giltig verkan göra gällande att den ifrågasatta förordningen har en allvarlig ekonomisk inverkan på medlemmarnas ekonomiska verksamhet. Den omständigheten att en normativ rättsakt kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på medför nämligen inte att dessa rättssubjekt särskiljs i förhållande till alla andra berörda personer, när rättsakten är tillämplig i en objektivt bestämd situation (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 66, och beslutet i målet La Conqueste, punkt 37).

55 De företag som utgör sökandens medlemmar berörs däremot av den ifrågasatta förordningen endast i sin egenskap av ekonomiska aktörer som tillverkar eller saluför honung och inte uppfyller villkoren för användning av den geografiska beteckningen

”Miel de Provence”. De påverkas därmed på samma sätt som alla andra företag vars produkter inte i högre grad uppfyller kraven i ifrågavarande gemenskapsrättsliga bestämmelser, inte bara produkter från Tyskland, utan också produkter från andra medlemsstater i gemenskapen och till och med från tredje land.

56 Det förhållandet att sökanden under lång tid har marknadsfört sina produkter med beteckningen ”Honig aus der Provence” ger inte sammanslutningen någon specifik rättighet som är särskiljande för den. Situationen för sökanden skiljer sig på grund härav inte från situationen för andra producenter som också har marknadsfört sina produkter som ”Miel de Provence” och inte längre har rätt att använda denna beteckning som hädanefter skyddas genom registrering som geografisk beteckning (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Alpenhain Camembert-Werk m.fl. mot kommissionen, punkt 66, och förstainstansrättens beslut av den 13 december 2005 i mål T-397/02, Arla Foods m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-5365, punkt 58).

57 Kommissionen har uttryckligen bekräftat att den omständigheten att en sökande när en förordning antogs befann sig i en situation där det var nödvändigt att anpassa produktionsstrukturen för att uppfylla de villkor som anges i förordningen inte är tillräcklig för att klaganden skall anses personligen berörd på ett sätt som motsvarar det sätt på vilket en rättsakt berör den som den riktar sig till (domstolens beslut av den 30 januari 2002 i mål C-151/01 P, La Conqueste mot kommissionen, REG 2002, s. I-1179, punkt 35).

58 Denna lösning kan inte ifrågasättas genom att sökanden hävdar att sammanslutningen är personligen berörd av den ifrågasatta förordningen som i realiteten är ett beslut som fattats med avseende på sökanden. Förordningen kan inte i sin egenskap av rättsakt med allmän räckvidd i förevarande mål likställas med ett beslut.

59 Vad slutligen beträffar sökandens argument angående kravet på ett verksamt rättsligt skydd, bör först och främst nämnas att en talan om ogiltigförklaring inte kan föras

direkt vid EG-domstolen även om det efter en konkret prövning vid EG-domstolen av nationella förfarandebestämmelser visas att en enskild saknar möjlighet att genom att föra talan vid nationell domstol få till stånd en prövning av den omtvistade rättsaktens giltighet (domstolens dom av den 12 december 2003 i mål C-258/02 P, Bactria mot kommissionen, REG 2003, s. I-15105, punkt 58).

60 Domstolen har dessutom tydligt slagit fast att villkoret i artikel 230 fjärde stycket EG att det skall finnas ett personligt intresse visserligen skall tolkas mot bakgrund av rätten till ett verksamt rättsligt skydd och med beaktande av de omständigheter som kan särskilja en sökande. En sådan tolkning kan emellertid inte medföra att detta villkor, vilket uttryckligen föreskrivits i fördraget, inte tillämpas. I annat fall skulle gemenskapsdomstolarna överskrida gränserna för sin behörighet enligt fördraget. Härav följer att en fysisk eller juridisk person som inte uppfyller detta villkor i vart fall inte är behörig att föra talan om ogiltigförklaring av en förordning (se domen i det ovannämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkterna 37 och 44, och dom av den 1 april 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 36).

61 Det framgår av det ovan anförda att sökanden i egenskap av sammanslutning av tyska honungsproducenter inte kan betraktas som personligen berörd av den ifrågasatta förordningen i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.

62 Det följer av ovanstående resonemang att talan inte kan tas upp till sakprövning eftersom den ifrågasatta förordningen utgör en rättsakt med allmän räckvidd och sökanden inte är berörd på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för sammanslutningen eller på grund av en faktisk situation som särskiljer den från alla andra fysiska eller juridiska personer.

Rättegångskostnader

63 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden har tappat målet och skall därför förpliktas att bära sin egen rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad i enlighet med kommissionens yrkande.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande:

1) Talan avvisas.

2) Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.

Luxemburg den 11 september 2007

E. Coulon — J.D. Cooke

Justitiesekreterare — Ordförande